

15 ÅR AV RAVINENHISTORIA

2011 – 2025
I MINNEN, MEDALJER, OCH MILSTOLPAR

REDAKTÖRENS FÖRORD

De här sidorna rymmer femton år av Ravinen. En klubs historia låter sig förstås inte fångas på några få sidor. Speciellt inte en klubb som vår. Ravinen är ett mikrokosmos, med lika många berättelser värda att lyfta som det finns stjärnor på himlen.

Det här är ingen fullständig historieskrivning. Snarare ett urval av berättelser och nedslag, skrivna av olika röster ur klubben. En del är nyskrivet och annat saxat från klubbtidningen Rosenlövet eller från hemsidan. Perspektiven skiftar. Ton och tempus likaså. Precis som i verksamheten i stort. Här finns de stora ögonblicken. Mästerskap, medaljer och avgöranden. Men också de mindre. De som ofta betyder minst lika mycket: ungdomsläger, arrangemang, ideella insatser, torsdagsträningar, och så de där anekdoterna som hänger kvar.

Här finns förhoppningsvis också det som gör klubben speciell. Mötet mellan bredd och spets. Mellan elit och ungdom. Mellan generationer. Mellan de som varit med länge och de som är nya.

I vår klubb finns det så många som bör nämnas när femton år ska summeras. Tyvärr går det inte att nämna alla, men jag har arbetat efter devisen mången nämnd men ingen glömd.

Läs från början, hoppa mellan kapitlen eller stanna upp vid det som väcker intresset. Förhoppningsvis finns här något för alla som någon gång burit klubbdräkten, eller som stått vid sidan av och hejat.

Trevlig läsning!

Torbjörn Kölzow Forsén

INNEHÅLL

2011 - 2015 4

Vinst i ungdomsserien med minsta möjliga marginal
Tjejsatsningen som gav sex lag på startlinjen
Vår ordförande har lämnat oss
Språnget över generationsgapet. SM i stafett 2014.
Guld och gröna, italienska alpskogar
Från gymnasiearbete till världssuccé

2016 - 2020 12

Reflektioner av en tävlingsledar-rookie
Festligt, folkligt, fullsatt, och fint väder!
Markan chockade på U-serien
Pöngjakt i novembermörker
Nya, bredare uppslag i Ravinen
Betraktelser från en f.d. klublös

2021 - 2025 22

Vägval i okänd terräng – Ravinen under Covid-19
2022 – tvåornas år
Dundersuccé på U10
10mila 2022, sträcka-för-sträcka
Ravinen – en drivande kraft för jämställd orientering
25manna 2024 genom skogsspeakerns ögon
Ett 10mila med många starka känslor

Tabeller & Statistik 36

OK Ravinens ordförandelängd
Huvudfunktionärer Trekvällars
SM och USM Vinnare

2011 - 2015

Av Torbjörn Kölzow Forsén

I början av 2010-talet hade Ravinen Stockholms, och kanske hela orienteringssverige, starkaste ungdomsverksamhet. Dominansen i StOF:s ungdomsserie var total med sex raka segrar mellan 2010 och 2015.

År 2011 belönades verksamheten med Silverkotten som årets ungdomsförening. Framgången var knappast någon tillfällighet, utan resultatet av många års målmedvetet, ideellt arbete.

Ungdomarnas styrka märktes överallt. Ravinenlistan var en årslång liga där gammal som ung samlade poäng i KM, DM och lokala tävlingar. Bland de unga totalsegrarna fanns Tone Albrektsson (2012) och Moa Westblad (2013), båda före den ständigt jagande superveteranen Pär Westblad.

Men det var inte bara ungdomarna som levererade.

År 2011 blev det enda året under krönikans 15-årsperiod utan ett enda SM-guld för klubben. Därefter inleddes en svit som saknar motstycke: minst två SM-guld om året i fjorton raka år.

Startskottet för den nya eran gick på Lång-SM 2012. Gustav Bergman tog sitt första SM-guld som senior och blev därmed första stockholmaren på 26 år att vinna den titeln. Härifrån tog Gustavs karriär ordentlig fart. VM-brons på medeldistans i Finland 2013 och VM-guld som avslutare i stafettlaget 2014.

Ravinen hade fått en ny internationell stjärna.

En annan typ av imponerande stafettinsats skedde på Jukola 2015. En oturlig men tuff Erik Karlson i andralaget haltade runt de sista 90 procenten av förstasträckan med en kraftigt stukad fot.

Med alla godkända stämplor växlade han till Martin Hunhammar, förklarligt långt efter täten. Martin plockade sedan otroliga 828 placeringar – en löpare var femtonde meter i 12,3 kilometer!

På juniorsidan var också Emil Granqvist och Assar Hellström på äventyr ute i orienteringvärlden. Assar reste hem från JVM i Bulgarien 2014 med silver på långdistansen och guld i stafett. Innan JVM 2015 frågade Emil sin nye klubbkompis Ruslan Glebov om hans JVM-brons från 2006.

Då bröt den bredvidsittande sprintspecialisten Yanick Michels plötsligt in: "What?! You have a JWOC medal in sprint!?! How did you prepare?"

"Not much. I quit smoking two weeks before the race", svarade Ruslan ödmjukt.

Om det var Ruslans visdomsord eller Emils formtopp som gav resultat låter vi vara osagt, men Emil åkte i alla fall hem från JVM med ett brons han också.

Gunnar Johansson Falk med flera arrangerade 2013 KM i underbar terräng på Åland.

År 2014 arrangerade klubben 25-manna i Rudan. Tävlingsledare var Ola Kåberg, en man som nästan blivit synonym med tävlingen i klubben. Ett nytt grepp testades när Gustav agerade löpande speaker ute i skogen. Mest minnesvärt blev ögonblicket när Jonas Leandersson bommade dramatiskt på slutet och en mindre välvald men desto mer välartikulerad svordom gick rakt ut i sändningen.

År 2013 avgjordes Lång-KM exotiskt nog på Åland. Över 120 Ravinare korsade Ålands hav för att njuta av den vackra terrängen.

Under det efterföljande lägret slöts ett vänskapligt vad mellan Kalle Bergman och Love Berzell (då tävlades för Attunda). Varje träning blev en tvekamp, en etapp i ett lägermästerskap. Insatsen var hög – förloraren skulle byta till vinnarens klubb.

Kalle höll fokus hela veckan. Love har burit Ravinens vackra färger sedan dess.

Under perioden leddes klubben av ordförande Ingrid Bruce fram till hennes bortgång 2012. Därefter tog Gunnar Johansson Falk över rodret.

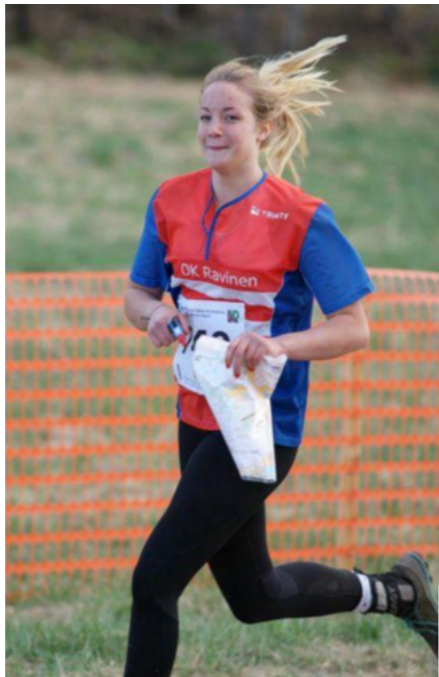
Amanda Granqvist, Wilma Mårtensson, och Minoo Karlsson njuter i solen på Melkers Minne 2012.

VINST I UNGDOMSSERIEN MED MINSTA MÖJLIGA MARGINAL

OK Ravinen kom till finalen i Ungdomsserien 2013 ridande på en stark framgångsväg med tre raka segrar i ryggen. Men till skillnad från tidigare år, då vinsterna varit mer självklara, blev detta en gastkramande uppgörelse mot ett starkt mobiliserat Snättringe SK. När poängen slutligen summerades stod det klart att Ravinen lyckats försvara titeln för fjärde året i rad, men med minsta möjliga marginal.

Segermarginalen landade på blott 18 poäng av totalt över 10 000. I en tävlingsform där varje fullföljande löpare ger minst 20 poäng till sin klubb, innebar det att segern bokstavligen hängde på varenda enskild start under hela säsongen. Hade en enda löpare stannat hemma en regnig deltävling i lokalkretsen, hade pokalen hamnat hos en annan klubb.

Längst av alla damer sprang Ebba Pegestam, som tävlade i både dam- och ungdomskavlen.

TJEJSATSNINGEN SOM GAV SEX LAG PÅ STARTLINJEN

Rosenlövet | 2011-06-16

Inför 10mila 2011 i Riksten drog Jenny Tirén Berg och Ulrika Forsberg igång en speciell satsning, målet var att ställa upp med så många damlag som möjligt i stafetten. Under vintern arrangerades särskilda träffar och ett extra helgläger – bara för damerna! Och satsningen bar frukt.

På det gamla flygfältet i Tullinge hade Ravinen hela sex taggade damlag på startlinjen, och alla gick runt utan omstart! Vi hade till och med tävlingens bästa sjättagade lag. Samtidigt överträffade förstalaget förväntningarna och lyckades dessutom att slå killarna med en placering. Damerna blev 47:a och herrarna 48:a.

FRIDA FORSBERG – STRÄCKA 2

Jag var pirrig och nervös hela dagen innan loppet, vilket jag länge längtat efter att få vara. Tänk att få springa i samma lag som de här pantertanterna! De första löparna på förstasträckan började trilla in, lade sig på andra sidan kartplanket och dog.

"Kul, sådär ska jag se ut när jag kommer i mål", tänkte jag när Kristina kom kutande och lämnade över min karta.

Plötsligt inser jag att jag springer bredvid en gravid Simone Niggli fram till startpunkten. Hallå, skulle inte hon vara bäst i världen? Sååå fort går det ju inte... eller? Tji fick jag efter en kilometers löpning då mina ben var lagom fyllda av sugande syra.

Hjärnan hängde inte riktigt med och jag bara 'hamnade' vid fel kontroll. Efter någon minuts panik kunde jag skymta MIN skärm och fortsätta jaga ryggar. Jag sprang lite snett på slutet för att till slut dö på andra sidan kartplanket efter att jag växlat över till Theres.

JENNY TIRÉN BERG – STRÄCKA 4

Efter en härlig vinter med stärkande skidåkning hade formen varit helt okej under våren, så jag förstod att det lutade åt en plats i förstalaget. Kul och nervöst! Nervöst, trots 21 genomförda 10-mila där jag varit i precis alla situationer som finns, tror jag.

Efter tre jättefina lopp av Kristina, Frida och Theres var det dags för lagets enda fyrabarnsmamma att föra kavlen vidare. Tack och lov kändes benen lätta på den lååånga startsnitseln ut. Men det var väldigt vad alla människor försvann?! Nå, jag vet var jag är och springer rakt på ettan.

Och så fortsätter det. Jag är stundtals väldigt ensam och det känns som om hela världen har en annan gaffel hela tiden. Det gör att jag blir lite för passiv och tveksam, trots att jag hela tiden är rätt och bara borde ha sprungit på. Men kontrollerna sitter där, en efter en, och snart är det bara upploppet kvar. Påhejad av klubbkompisar och väntande Majsan kan jag lämna över på en 45:e plats.

VÅR ORDFÖRANDE HAR LÄMNAT OSS

Rosenlövet | 2012-12-13

Som en orubblig klippa i stormen har Ingrid Bruce lett klubben som ordförande sedan 2004, och ända sedan slutet av 1960-talet har hon varit en del av Ravinen. Efter en tids sjukdom lämnade hon oss i mitten av november.

"Ingrid frågade lite försiktigt vem som var på förslag till ordförande för kommande år", berättar Gunnar Johansson Falk. Han talade med Ingrid så sent som den 8 november, samma dag som klubbmötet. "När jag svarade att hon var på förslag till omval gick lättningen i hennes röst inte att ta miste på, hon var uppriktigt glad och tackade oss för att vi trodde på henne och hennes kamp."

Ingrid kämpade hårt och tappert, men lördagen den 17 november tog hennes kamp slut.

Hon föddes 1940, växte upp i Säffle och flyttade senare till Göteborg för studier på Chalmers. Därefter arbetade hon på Försvarets materielverk fram till pensioneringen 2005. Hon var även ordförande i civilingenjörsförbundet. I klubben deltog hon aktivt i klubbens arrangemang, ofta ansvarig för direktanmälan på våra tävlingar.

Med sin stora erfarenhet av organisationsarbete ledde Ingrid styrelsearbetet med stadig hand. Hon lämnar ett stort tomrum efter sig och kommer att vara djupt saknad.

Martin Lindskog, Kalle Bergman, och Gustav Bergman jublar efter tredjeplatsen på SM Stafetten 2014.

SPRÅNGET ÖVER GENERATIONSGAPET. SM I STAFETT 2014.

Av Martin Lindskog

Första sträckan. En allra sista gång. Pang!

Snabb titt på kartan. Långt till första kontrollen. Högst sannolikt gafflad. Otydliga hållpunkter. Nr 131. En punkthöjd mitt i ett myller av grönsly, kärr och andra punkthöjder. Handbromsen i direkt. Lugnet infinner sig. Få vågar agera på banläggfällan. Här kommer det att missas.

Sex minuter senare. Nr 131, min punkthöjd. Mitt i ett hav av vilt uppspärade ögon. Ögon som stumt försöker uttrycka det stämbanden inte vågar skrika på ett SM.

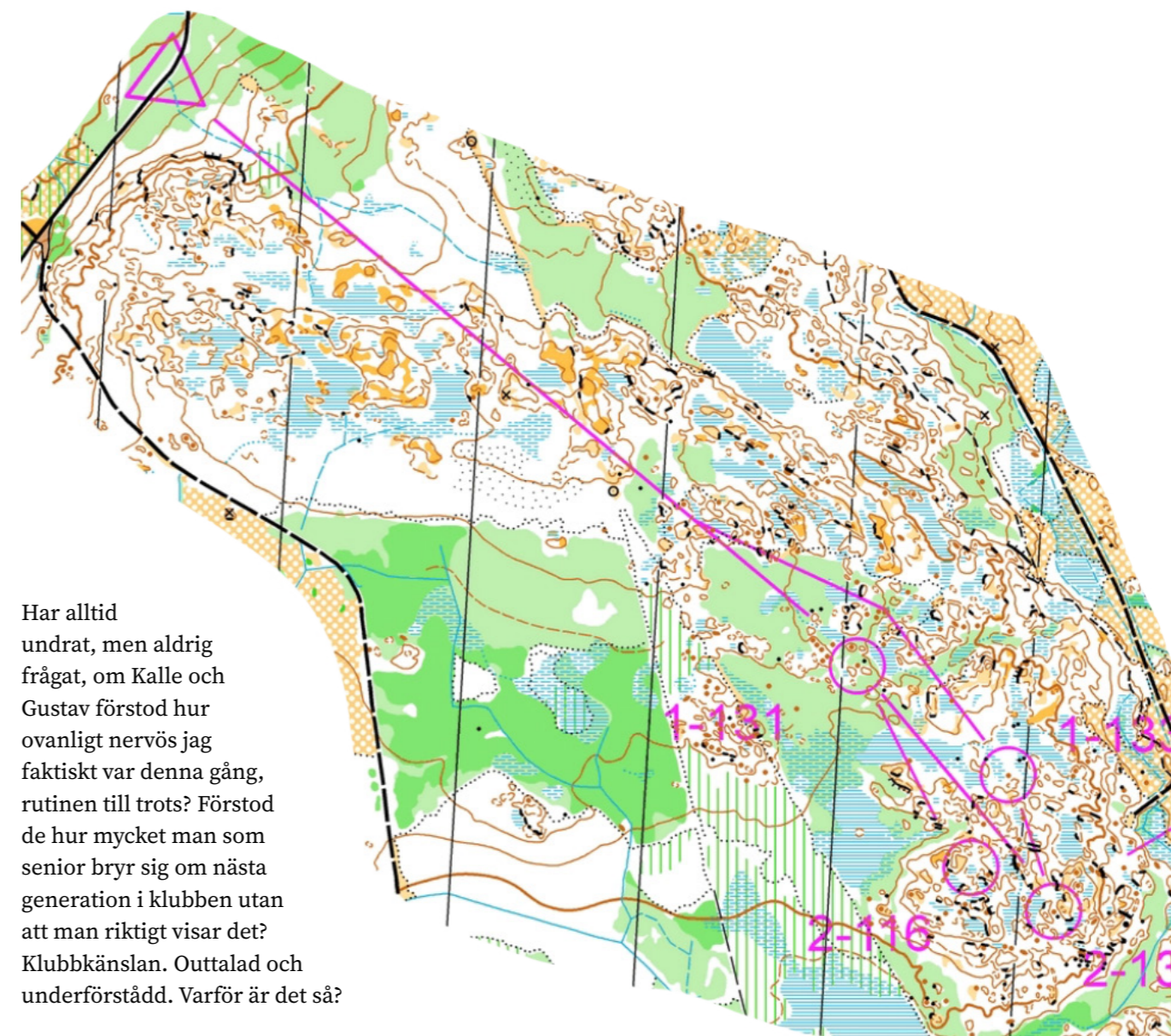
”Kan du visa mig var jag är?!”

Mina ögon tittar bort till tyst svar. Ännu mer lugn. Nu är man hemma. Bara att glida med till mål, rent mentalt. Fysiskt får jag slita.

Då och då skymtar jag Love Berzell i andralaget. Petade honom i kraft av större rutin. Var det rätt hinner jag tänka, men koncentrerar mig åter på min uppgift. Känner en skyldighet att lägga all min energi på att förvalta UK:s förtroende. Och att njuta av situationen.

Morgonen hade varit speciell. Ville verkligen inte bränna denna unika sista chans att överbrygga den omöjliga generationsväxlingen i Ravinen tillsammans med Kalle och Gustav. De två små parvlarna som man sett hänga kring elitledare Kent ”Lökenödaren” Bergmans byxben som junior och ung senior. Tänkte tillbaks på den tiden då jag fortfarande, med ett visst fog, kunde tro på drömmen om att ta en SM-medalj i stafett tillsammans med Henka, Tomas, Frasse, Rille, Fredda, Propp, Svinet, Gurra, HG, Steve, Snurr, Sone, Perra, Kjelle, Nick, mfl ... och med riktiga landslagsstorheter som Lusen, Hasse, Jacken, och Allan.

Men nu, bröderna Kalle och Gustav. Episkt. Barnbarnen till min tränare under gymnasietiden, Ingemar Forsberg. Barnbarnen också till min första ravinentränare Gevert Bergman. Mannen som fostrat de ravinen-legendarer vars framfart jag som sexåring följde från husvagnen där i Ösmo på tiomila 1980. Det var natten då jag bestämde mig för att bli orienterare, de hårdaste idrottarna av de hårda. Och kanske en dag bli Ravinare, hårdare än de hårdaste (men det sa jag inte till farsan som sprang för Stockholms OK).

Har alltid undrat, men aldrig frågat, om Kalle och Gustav förstod hur ovanligt nervös jag faktiskt var denna gång, rutinen till trots? Förstod de hur mycket man som senior bryr sig om nästa generation i klubben utan att man riktigt visar det? Klubbkänslan. Uttalad och underförstådd. Varför är det så?

Kom in två minuter efter på 25:e plats. Fick lagom med stryk av Love. Jag fick visa att rutin räcker långt, men han visade att det i framtiden skulle krävas mer än så. Gott.

Kalle gick ut på andra och förvaltade placeringen väl. En mental bragd. Att hantera sina egna och andras skenande förhoppningar när man vet att världens bästa avslutare och bror står och väntar vid växlingsplanket kan inte ha varit lätt.

Gustav gjorde sen det som Gustav gör. Han visade rent konkret varför man aldrig skall sluta drömma, eller sluta följa sina drömmar. För hur osannolika drömmar än må vara så händer det ibland att de går i uppfyllelse. Och när så sker föds de nya drömmar som med sitt inneboende egenvärde driver den fantastiska idrottsrörelsen vidare hos kommande generationer.

Under ett stegrande inre chocktillstånd hör vi Gustav plocka placering efter placering. Gustav kramar Kalle. Töcken. Vaknar upp på prispallen där vi blir behängda med Ravinens första herrstafettmedalj på decennier. Den nya prenumerationen hade inletts. Men det visste vi inte då.

Tack Gustav. Tack Kalle. Tack sporten som skapade alla de år av fina minnen som nu ligger sammanfattade och nedsmälta i sin fysiska medaljform någonstans där på vinden. Känns överkligt än idag att detta verkligen har hänt. För på individuell distans har jag ju aldrig ens lyckats ta mig vidare till en enda SM-final. Ett sorts rekord i sig med tanke på tillräcklig löpförmåga och tjugo år av försök, men det är en helt annan historia.

"HAN SPRINGER SKJORTAN AV DOM!"

GULD OCH GRÖNA, ITALIENSKA ALPSKOGAR

av Torbjörn Kölzow Forsén

När vi skriver 2025 är det inte alls omöjligt att hävda att Gustav Bergman är det här millenniets bästa svenska stafettlöpare. Men under tioalets första hälft är legenden om stafettankaret Bergman ännu i sin linda. Om juniortiden och de första senioråren varit prologen, börjar berättelsen på allvar i de italienska bergen.

En söndag i juni, i ett grått och regnigt men alltjämt vackert Campomulo, avslutas orienterings-VM 2014 med stafett. I Sveriges herrlag har Gustav fått förtroendet att springa avslutningssträckan, med förhoppningen att han hunnit skaka av sig besvikelsen efter niondeplatsen på medeldistansen.

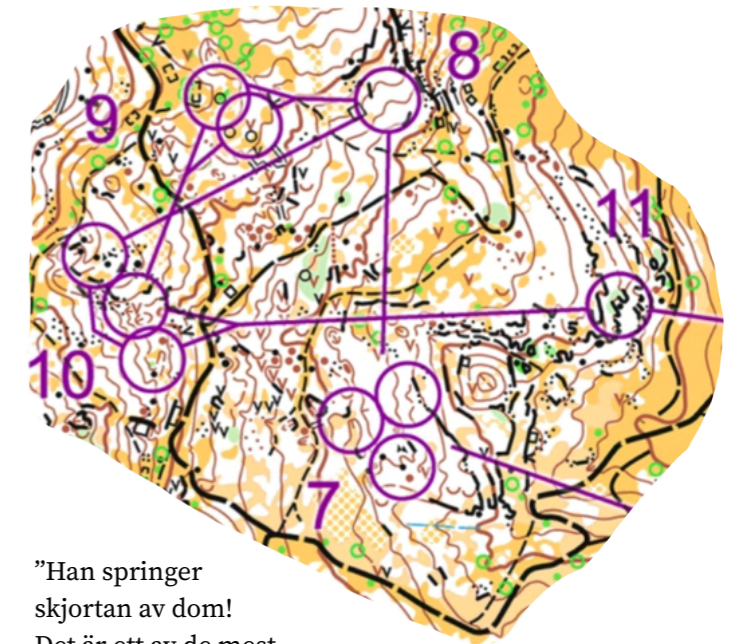
Snabbfotade Jonas Leandersson löper förstasträckan och ser till att Sverige håller sig i tätklungan. På andrasträckan tar Fredrik Johansson över och med ett stabilt lopp växlar han som tvåa, 50 sekunder bakom ledande Schweiz. Ett mycket fint utgångsläge i medaljkampen.

Gustav går ut bara sekunder före den levande legenden Thierry Gueorgiou, kungen av medeldistansen och regerande världsmästare på långdistans. Gustav lägger sig direkt i rygg på fransmannen. Redan vid den femte kontrollen har de tillsammans fångat in ledande Matthias Kyburz.

Vid nästa TV-kontroll är det Gustav som tar kommandot. Han ser stark ut när tätttrion sliter sig uppför de tunga, steniga alpbackarna. Därefter väntar ett gafflat parti. Ett avsnitt av banan som ska visa sig bli helt avgörande för stafettens utgång.

Gustav är ensam i tätttrion på sin gaffel. Han får den längre varianten först och spikar kontrollen säkert. På GPS-bilderna syns att han har kontakt med de andra två, trots att han tagit en kontroll mer. Vid nästa kontroll, den tionde, får han i stället "innerkurvan" och lyckas skapa en lucka till de jagande lagen.

När Gustav passerar varvningen förkunnar speakern Per Forsberg att avståndet är hela 42 sekunder. På den avslutande slingan löper Gustav med full kontroll. Försprånget växer, och till slut kan han defilera in mot mål som världsmästare tillsammans med sina lagkamrater.

"Han springer skjortan av dom! Det är ett av de mest monstruösa lopp som jag har sett", utbrister SVT:s expert Anders Gärderud i tv-sändningen.

Det är Gustavs första VM-guld och första gången sedan 1979 som en ravinare tar guld i ett seniormästerskap. I de italienska alpskogarna skrevs ett nytt kapitel i Ravinens historia, och det första i Gustavs stafettlegend.

FRÅN GYMNASIEARBETE TILL VÄRLDSSUCCÉ

Vintern 2013 var ravinaren Assar Hellström en av de drivande krafterna bakom starten av Stockholm Indoor Cup, det som i dag måste räknas som världens största inomhusorienteringstävling. Fenomenet med labyrint-lik, tredimensionell orientering inomhus hade sin början i ett gymnasiearbete vid Fredrika Bremergymnasiet, signerat Assar själv tillsammans med Martin Gellinder. Med hjälp av vänner, klasskamrater och en rejäl dos uppfinningsrikedom arrangerades sedan den första upplagan av tävlingen.

Succén var omedelbar. Premiäretappen på Gymnastik- och idrottshögskolan lockade 199 startande, och när cirkusen flyttade vidare till Fredrika Bremergymnasiet för etapp två stod ytterligare 158 orienterare redo att kasta sig in i trapphus, korridorer och klassrum.

Sedan dess har otaliga orienterare från hela landet kliat sig i huvudet både en, två och tre gånger i försöken att bemästra de ökända vägvalsutmaningarna. Upp i trappa A, genom den enkelriktade passagen, ner tre våningar i trappa D, slalom mellan klassrumsborden och... nej, just det. Trappa B är delad och nås bara från plan två. Det är bara att börja om igen.

För att säkra tävlingens framtid och skapa utrymme för fortsatt utveckling grundades föreningen Stockholms Inomhusorienterare i oktober 2014. Därefter har Stockholm Indoor Cup vuxit för varje år, och 2018 sprängdes en länge efterlängtdad drömgräns när över 1 000 startande deltog på en enskild etapp. Även ex-ravinaren Jonas Rinnbäck har spelat en central roll i tävlingens utveckling och är i dag den enda heltidsengagerade medlemmen i Stockholms Inomhusorienterare.

2016 - 2020

Av Torbjörn Kölzow Forsén

Under de här åren gick Ravinen från några få lysande stjärnor till en hel stjärnbild av topplöpare. Framgångarna duggade tätt, både internationellt och på hemmaplan.

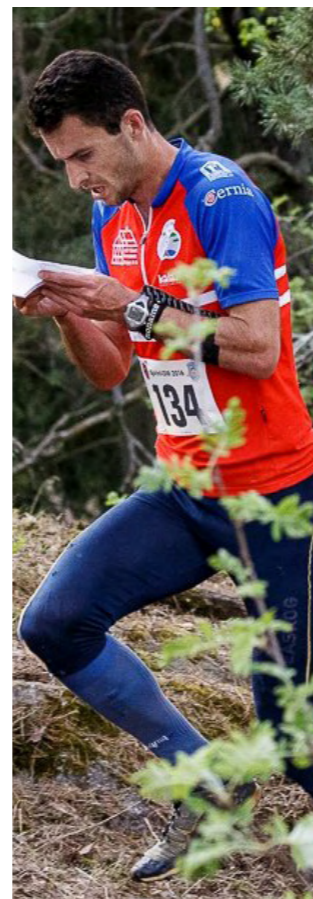
Ravinens egen polstjärna, Gustav, fortsatte att öka på medaljskörden. Bland de ädlaste märks ett silver på medeldistansen och ett guld i stafetten, båda från VM 2019 i Norge. Samma år vann han också totala världscupen, den första svenska segern på herrsidan sedan 1996.

Ytterligare stjärnglans kom med Helena Jansson när hon anslöt från Leksands OK. På VM 2017 i Tartu i Estland tog hon guld i både sprintstafett och stafetten.

Året därpå satte hon punkt för landslagskarriären med ett VM-silver i stafett. Men punkten skulle visa sig vara mer av ett långt kommatecken.

Hela Ravinens favoritukrainare Ruslan kom till klubben första gången 2014. Efter det kämpade han, med hjälp av många klubbkamrater, för att få stanna i Sverige och fortsätta sin satsning. När han till slut slapp tänka på antal dagar inom Schengen, visum och ekonomiska begränsningar kom också de riktiga toppresultaten. Efter VM-silver på långdistansen i Lettland 2018 var det många Ravinare som kände en särskild stolthet. Ruslanator från Dnepropetrovsk hade äntligen fått chansen att göra sig själv rättvisa. Och han tog den.

2014 tog sprintstaffeten plats på VM-programmet och 2015 så blir det även en SM-distans. Stora Tuna vann guld första året och dominerade disciplinen in på 20-talet. Men Ravinen höll tillbaka deras svit genom att vinna guld i den andra upplagan, på nationaldagen 2016 i ett soligt Ronneby.

Den starka ungdomsverksamheten fostrade fler småstjärnor. Laget med Oscar Aneland, Olle Kallur, Smilla Mogensen, och Amanda Granqvist tangerade klubbens bästa notering genom att ta en andraplats i Tiomilas ungdomsstafett 2019. Samma år tog sig juniorerna Erik Herne och Axel Granqvist till JVM i Danmark. Båda levererade fina resultat, Axel med ett silver i stafetten och en fjärdeplats på sprinten. Erik med en fjärdeplats på medeldistansen.

På hemmaplan kom det också framgångar i SM-stafetterna. Josefin Klintberg, Emil Granqvist, Gustav Bergman och Helena Jansson sprang hem ett guld i sprintstafetten 2016. Kalle Bergman, Ruslan Glebov och Gustav Bergman vann SM-guld i stafett efter en rafflande avslutning mot GMOK.

Ravinen var inte längre bara klubben med en polstjärna. Nu lös hela himlen.

Men Ravinen var som alltid mer än sina elitlöpare. År 2019 arrangerade klubben 25-manna vid Nytorps Ängar tillsammans med Haninge SOK.

Assar Hellström var banläggare. Arbetet försvårades när man tvingades byta område med bara ett par månaders varsel. Inga problem tyckte Assar. Det enda som möjligen behövt mer betänketid var den materialoptimalt konstruerade bron på arenan. Men den höll även för de drygt 300 lag som dundrade över den ut på förstasträckan.

Under perioden vandrade ordförandeklubban mellan flera individer. Först från Gunnar Johansson Falk till Kjell Almgren. Sedan vidare till Lena Hellström för att slutligen landa hos Anette Önerud.

Tre tävlingsledare 2016. Camilla Engel (medel DM), Anette Önerud (Trekvällars), och Jenny Tirén Berg (medel DM).

REFLEKTIONER AV EN TÄVLINGSLEDAR-ROOKIE

Av Anette Önerud | 2016-07-07

Vi hade tur med vädret - och vi gjorde ett riktigt bra jobb! Det blev 2324 anmälda starter över tre kvällar, nästan hälften av dem direktanmälda på plats. Det krävs mycket för att få runt en tävling, även när den går på hemmaplan. Tur att vi har så många kompetenta tävlingsarrangörer i Ravinen.

Tidigt på våren 2016 nämnde jag för Kjell Almgren att jag hade tid över och kunde ta något projekt i klubben.

”Du kan vara tävlingsledare för Trekvällars” sa han.

”Hick!” sa jag. Men också ja. Utmaning, ansvar, action. Bra kombination. Om andra kan, så kan väl jag.

De tunga posterna besattes ganska tidigt. Ola Kåberg tar serveringen, han vet exakt hur många hamburgerbröd som krävs, Anna-Karin Rahlén sköter direktanmälan och Anders Önerud i sekretariatet. Sedan lite nyare namn, yngre namn, framtidsnamn.

När det gamla gardet har kört arton arrangemang per år i tre decennier, och vill gå hem, då är det bra om vi yngre har fått chansen att köra in oss några gånger. Låt oss testa, det tar längre tid första gången och blir krångligt att förklara hela tiden, men vi kan inte göra det om vi inte får veta hur man ska göra. Ansvar är stärkande (och oftast kul) men bara om man kan känna att man har ansvaret under kontroll.

En av de mest imponerande insatserna i årets arrangemang gjordes av Viktor Wohlgenut, 18 år, som var banläggare med hjälp av Erik Herne och Felix Hellgren. Vid första anblick kan de kännas relativt enkelt. Men för mig blev det en ögonöppnare i hur mycket det faktiskt ligger på banläggarens bord. Lasse Forsberg var en god mentor och bankontrollant med i princip ett mail om dagen till banläggarna den sista månaden: kolla belastning per kontroll, klipp kontrollringarna, markera punkterna, undvik golfbanorna, beräkna kartåtgång.

Ännu viktigare insikt är hur mycket Lasse gör som vi tar för givet. Som många gör som vi tar för givet. Bävar för den dagen de inte vill göra det längre. Påminner mig själv om vikten av att vi inte förlitar oss till en enskild persons förmåga att göra vissa essentiella saker.

Bygga arenan? Vem kan det? Johan Hörnfeldt såklart. Och så in med Marcus Aggefors. Gunnar Johansson Falk var där första dagen, men sedan var Johan och Marcus inne i uppgiften och roddade runt duschplattformar, vattendunkar och sopsäckar ända till solnedgången.

Och Ansgar Ågren (äldre oldboy plus) förstås, på plats från början till slut, utan att klaga, nästan utan att vila, underbart att se. Etapp 2 bad jag honom hålla koll vid parkeringen en stund, hittar honom två timmar senare - när han fortfarande, outtröttligt, står och dirigerar bilar. Underbart.

Frida Forsberg som startchef. Gympalärarinnan pekar med hela handen. Hur många telefonsamtal ringde hon för att samordna starten första dagen? Frida vet. Hålla ordning på bångstyrig startpersonal och över 2000 egensinniga löpare som ska ut i skogen - och förstås nästan 3000 kartor i hala plastfodral. Inga problem.

Sekretariatet måste nämnas, Anders Önerud, Håkan Svahn, Per Westblad och gänget. Sitter bakom stugan hela tiden och fixar med datorerna. Viktigt arbete. Jag har inte en susning med dessa program, men hör och ser. Och apropå stugan. Har ni sett vad fint det har blivit? Ingalill Kåberg har administrerat två storstädningar - och plötsligt vågar man gå ner i källaren igen, och man hittar saker! Tänk att vi duschade där nere förut?!

De senaste tre kvällarna har jag glidit runt vid stugan och styrt upp, hanterat, pratat och framförallt njutit av att se arrangörsmaskinen Ravinen fungera som smort.

Så här vackert var det på Trekvällars andra etapp 2016.

FESTLIGT, FOLKLIGT, FULLSATT, OCH FINT VÄDER!

Hemsidan | 2018-10-31

DalaDubbeln 2018 började som vanligt med en lite för tidig avresa. För att riktigt anpassa oss till tävlingsnamnet hade vi detta året en DubbelDäckare – flott som tusan och gott om plats. Ca 65 ungdomar och föräldrar var med ombord och flera ville följa med men tyvärr fick vi inte tag i fler bäddar på hotellet.

En mördarbacke upp mot startpunkten inledde lördagens stafetter och en svår sluttning med stenar och stigar avslutade banorna. Kluriga gafflingar och en del kupering klarade våra ungdomar av på ett utmärkt sätt med många bra resultat.

”Tur att DalaDubbeln bara är en gång om året.”

Söndagsmorgonen tillbringas med att packa ihop och dressa om till sina medhavda maskeradkläder – i år hade Ravinen med sig alla möjliga varelser och saker: Hårspray och Schampo, Enhörningar, Ninjor, Pandor, Dynamitgubbe och tändsticka, Miniorer, Nunnor, Bågskyttar, Vikingar mm. Fantasin och skapandet sätter inga gränser

Orden är en okänd medarbetare på Scandic Lugnet. Och visst kan en förstå det. På lördag eftermiddagen rasar det in hundratals mer eller mindre leriga orienterare som faktiskt är tvungna att skölja upp kläder och skor i handfatet. Det vill säga - detta gör föräldrarna medan deras barn åker hissen upp och ned för att hälsa på kompisar på andra våningar eller komma ner till poolen. Inte köper de särskilt mycket i baren heller.

DalaDubbeln är ett kvalitetsarrangemang som verkligen lyfter fram glädjen i idrotten. Stort tack till Kristina Aneland som bokade och arrangerade resa till ungdomar och föräldrars nöje!

MARKAN CHOCKADE PÅ U-SERIEN

Hemsidan | 2017-05-05

Ungdomsserien är kul, viktig och ett obligatoriskt arrangemang för oss vartannat år. Ekonomiskt ses det som ett nollsummespel där det viktiga är att man bidrar till idrotten. Det finns ingen budgetpost i kassör Maritas kalkylark som heter Ungdomsserien.

Måste det vara så undrade några pigga klubbmedlemmar? De rusade iväg till Martin Olsson, storhandlade, sprang hem, bakade så ugnarna bågnade. Nyfikna Gustavsbergare och Skarpnäcksorienterare på TC vid Ektorps skola undrade om dom kommit fel, så här brukar det inte se ut! Summa summarum, ett kassaöverskott på dryga femtusen kronor, nöjda föräldrar, nöjda barn och, ta mig sjutton, till och med nöjd personal. Dom såg faktiskt ut att ha roligt!

Det är summan av alla sådana här goda insatser som gör att vi drar runt vår ekonomi. Vi är ingen rik klubb, vi är inte heller fattiga. Men vi har inte råd att vara vidlyftiga och vi måste tänka oss för inför varje sak som kostar pengar. Det är då viktigt att se de enskilda insatser som verkligen gör skillnad. Och grejen är att jag tror alla inblandade lämnade stället med ett leende, det kostade ingen negativ energi.

Nu måste ju såklart både Anna och Annas ugn få vila ett tag. Men nästa gång kanske det är några andra i ett annat sammanhang som driver runt en grej som får samma effekt.

Till vänster är ett collage av många härliga DalaDubbeln-minnen från olika år.

STOCKHOLM ROGAINING

Sedan det tidiga 00-talet har Ravinen anordnat poängorienteringen Stockholm Rogaining. Det är ett annorlunda och uppskattat arrangemang som lockar en bred skara deltagare – orienterare, multisportare, cyklister, och långdistansentusiaster – att anta ett kraftprov utöver det vanliga.

Tävlingsplatsen är alltid hemligt tills strax innan tävlingen. När kartorna delats ut sker intensiv och viktig planering innan lagen ger sig ut på sina fyra- eller sex timmar långa orienteringsäventyr.

HAMMARBY HILL XC

Orienteringstävlingar har hela tiden varit Ravinens främsta arrangemangsdisciplin. Men klubben har under de senaste femton åren också gett sig i kast med andra typer av tävlingar och idrotter; löpning, cykling, och rullskidor.

Mellan 2008 och 2019 stod klubben värd för den populära cykeltävlingen Hammarby Hill XC. Tävlingen bjöd på kluriga banor längs stigar och grusvägar i natursköna Nackareservatet. Vissa år bestegs Hammarbybacken, andra inte.

POÄNGJAKT I NOVEMBERMÖRKER

av Torbjörn Kölzow Forsén efter original av Viktor Rydberg

Stockholmshöstens köld är hård,
stjärnorna gnistra och glimma.
Alla har nått till skolans gård,
sent i novembertimma.
Lamporna lyser i skolans hus,
trötta lag längtar till värme och ljus,
mat och varm dryck de behöver,
nu när loppet är över.

Står där och värmer sin frusna hand,
lutar mot slitna låren.
Tänker på timmar i skog och land,
minns både glädjen och såren.
Samtal vandrar från bord till bord,
minnen formas i glödande ord,
skratt och historier fyller nu salen,
diskuteras gör både vägar och valen.

Första stegen i dagsljus togs,
lätta och fulla av iver.
Genom terrängen banan drogs,
så som kartan beskriver.
Sakta sen dagen gav vika,
kontrollerna svårare att spika,
en kontroll till, kan vi finna?
Är kanske nog för att vinna?

Meter för meter, timmarna gå,
fyra till sex att hushålla.
Någon tog chansen att längre nå,
någon fick bromsa och kolla.
Sista kontrollerna lockade mest,
men hemvägen vägde till slut ändå bäst,
balansen av mod eller vett
avgjordes kyligt och rätt.

Så blev till slut denna strapats
ett minne i hjärtan och hjärnor.
År efter år, men på olika plats,
Ravinen kallar rogainingens stjärnor.
Okänd är platsen, men känd är dess röst,
den kallar oss tillbaka höst efter höst.
Redan i värmen beslutet är taget:
i november åter är laget.

Stockholmshöstens köld är hård,
stjärnorna gnistra och glimma.
Alla har nått till skolans gård,
sent i novembertimma.
Tyst är nu skogen, banan är klar,
men i samtalet är loppet ännu kvar.
"Vi hade vunnit – så klart,
om vi bara gått rätt ifrån start."

NYA, BREDARE UPPSLAG I RAVINEN

Av Anette Önerud

Vuxna kan också vara nybörjare! Och alla vi motionärer som inte elitsatsar men ändå tränar orientering – vi kan också ha en grupp och en kommitté. Så tänkte vi när bredd- och motionsgruppen drog i gång åren 2018–2019 med ledare på torsdagsträningarna, nybörjarkurser och teoriträffar för att välkomna nya vuxna till vår fina sport.

Först var det ingen formell grupp, utan mest några erfarna ledare som samlade vuxna nybörjare, ungdomsföräldrar och andra nyfikna som ville lära sig bemästra gul och orange nivå. Det var Marita Axelsson, Calle Thorell och Anette Önerud som blev guider och lärde ut allt från karttecken och vägval till eventor och analysverktyg.

Längs vägen blev breddgruppen mer etablerad, och flera deltagare har själva blivit ledare i klubbens verksamhet. De vuxna som tagit chansen att börja orientera senare i livet har många gånger massor av energi, nyfikenhet och utvecklingslust.

Vi har sett de nya medlemmarna ta steget till ungdoms- och juniorledare, banläggare, arrangörer, styrelseledamöter och ordförande.

År 2026 är breddgruppen en etablerad del i Ravinens verksamhet, där vuxna motionärer och nybörjare har en träningsgrupp på torsdagar. Vi samordnar tävlingsresor, har teoriträffar och nybörjarkurser, och hjälps åt att leda och peppa varandra. Breddverksamheten tar täten när vi ordnar breddlag på stafetter och uppmuntrar alla att delta på sin egen nivå.

I en klubb med så många framgångar är det lätt att blicken dras till elitverksamheten – och det är vi stolta över. Men för att klubbverksamhet ska bli hållbar behövs bredd, gemenskap och inkludering – för då blir vi starka på riktigt. Oavsett hur länge du varit med, hur mycket du tränar eller vilken talang du har. Vi förenas i intresset för orientering och utövar den tillsammans – och det går hur bra som helst.

BETRAKTELSE FRÅN EN F.D. KLUBBLÖS

Av Viktoria Rubin | 2020

För några år sen började jag springa öppna banor på lokala orienteringstävlingar. Det var jättekul, bara man tog sig förbi den första förnedrande anmälningsproceduren.

"Hej, jag skulle vilja anmäla mig till Öppen 3."

"Namn och klubb?"

"Viktoria Rubin, jag är inte med i nån klubb."

"Jaha, då skriver vi KLUBBLÖS här" ...

Skämskudde! Låter ungefär som att vara laglös. Känslan förstärktes vid arenan, där klubbflaggorna vajade och medlemmar med likadana kulörta löparkkläder samlades i gemenskap. Självt letade jag upp nån gammal stubbe att lägga mina grejer på.

Efter ett antal öppna banor som klublös började jag drömma om att bli en "riktig" orienterare. Jag anmälde mig till en nybörjarkurs och gick med i OK Ravinen, och det var ju toppen!

Men jag insåg snabbt att det fanns koder att knäcka. Vid första teknikträningen gick jag fram till en kille med en öppen baklucka. Han undrade om jag verkligen var en Ravinare.

"Jo, men jag är ny och har inte heller någon klubbjacka än", pep jag.

På andra träningen irrade jag runt och letade efter kartutdelaren, innan jag såg att kartorna satt fastklämda under vindrutetorkaren på en bil. Så brukade man göra, fick jag höra efteråt av en hjälpsam klubbkamrat.

Att komma in i sporten handlar lika mycket om att lära sig att kartorna sitter på vindrutan och ha någonstans att samlas på tävlingar, som att tolka höjdkurvor. Men den främsta nyckeln är ändå klubbkläderna. Med min nya klubbjacka har jag aldrig sett så många glada miner ute i skogarna som nu. Och jag ser fram emot min första tävling som Ravinare – så jag äntligen slipper vara den klublösa stackaren med väskan på en stubbe.

2021 - 2025

Av Torbjörn Kölzow Forsén

Liksom många andra klubbar kom Ravinens första år på 2020-talet att präglas av pandemins mörker. Men när ljuset äntligen kunde skönjas blev Ravinen fram som en stafettklubb av rang. En ny skara stafettstjärnor visade att de kunde lysa ikapp med de gyllene generationerna från förr.

Klubben lyckades hålla en imponerande svit av trekvällarsarrangemang levande under pandemin genom anpassningar av upplägget. Samtidigt blev åren efter nedstängningarna tuffa för ungdomsverksamheten, där också den ökända åldersklyftan i klubben gjorde sig påmind. Trots det stod verksamheten fortsatt stark, med framtidstro.

Klubbens verkliga genombrott på stafettscenen kunde anas tidigare år. Vinster i mindre stafetter, sträckvinster och växling i ledning. Men nu kom det med full kraft.

Herrarnas andraplatser på både 10Mila och Jukola 2022, andraplatser på Ungdomens 10Mila samma år och tredjeplatsen på 10Mila 2025 hör till de resultat som ökat hela klubbens kollektiva puls. Oavsett om det upplevdes på plats eller genom TV-rutan skapade de framskjutna placeringarna spänning, stolthet och glädje hos många Ravinare. Att segern i de största stafetterna ännu saknas ger en känsla av att det bästa fortfarande väntar.

Ravinare fortsatte att imponera på den internationella scenen. På medeldistansen 2021 i Tjeckien bestod två tredjedelar av pallen av Ravinare. Gustav tog silver och Ruslan brons. Men Gustav var inte klar där. När han ändå rest till Tjeckien kunde han lika gärna avgöra ännu en VM-stafett. Det blev guld, både i stafetten och i sprintstafetten.

Det var Gustavs tredje VM-guld i stafett och därmed tangerade han klubbkamraten Arne Johanssons topnotering bland svenska herrlöpare.

År 2022 arrangerades för första gången ett rent sprint-VM. Danmark stod som värd och Gustav gjorde en fokuserad satsning som gav resultat. Silver på den individuella distansen och guld i sprintstafetten.

Ravinen var också väl representerat i olika juniorlandslag. Amanda Granqvist, Smilla Mogensen, Alvin Craig, Goran Polojaz, Max Österberg och Hannes Mogensen sprang alla JVM. Max och Hannes tog silver i sprintstafetten 2025. Hannes tog dessutom guld på medeldistansen i Rumänien 2023 och ännu ett guld i stafett 2025 efter en dramatisk avslutning där kylig orientering fällde avgörandet.

Emil Granqvist i täten av Elitstafetten på sträcka 3. Elitstafetten arrangerades för ett antal inbjudna lag 2021 istället för det inställda 10mila. De bästa svenska klubbarna var på plats, Ravinen representerade med två damlag och två herrlag. Herrarnas förstalag slutade tvåa. En fingervisning om vad som skulle komma.

Den kanske starkaste historien under perioden var dock en lika osannolik som otrolig comeback. Helena Bergman skadade sig allvarligt på 10Mila 2025. Ett akut kompartmentsyndrom följdes av flera operationer och veckor på sjukhus. Men med en beslutsamhet som tycks stå över de regler som gäller oss dödliga gjorde Helena en rekordsnabb comeback från skadan. Samtidigt var återkomsten både snabb, och långsam. Den tog henne nämligen hela vägen tillbaka till det svenska landslaget, sju år efter det senaste framträdandet. Bara fyra månader efter skadan krönte hon den imponerande återhämtningen med en sjätteplats på EM-sprinten i Belgien.

År 2024 tilldelades Ravinen priset Inspirerande Idrott från Sveriges Centralförening för Idrottens Främjande. OK Ravinen tilldelas priset för att "föreningen uthålligt, över många år, ska ha bidragit till att aktiva har uppnått hög internationell nivå." En fin utmärkelse med en trevlig prissumma på 100 000 kronor.

Samma år var 25-manna tillbaka i Rudan, med Ola Kåberg åter som tävlingsledare. En svårslagen kombination. Torsdagen före tävlingen föll 70 millimeter regn och delar av arenan förvandlades från gärde till insjö.

Ove Rinnbäck anförde det efterföljande dikningsarbetet. Regnet upphörde. Vattnet rann undan. På tävlingsdagen var leran inget som fick gemene orienterare att höja på ögonbrynen.

Anette Önerud inledde perioden som klubbens ordförande innan hon lämnade över till Ulf Lennheden. Dessa 15 år av Ravinens historia avslutades sedan med Ingrid Arvidsson som ordförande.

År 2025 står Ravinen redo att skapa framtidens minnen. På ungdomsläger och världsmästerskap, på leriga tävlingsarenor och vid ännu lerigare radiokontroller, i kampen om medaljer och i den ständiga jakten på skärmar i tvåstrecks mossor innanför grusfemman. En pigg och livskraftig 75-åring tar sikte mot 100. Minst.

VÄGVAL I OKÄND TERRÄNG – RAVINEN UNDER COVID-19

Av Anette Önerud

Pandemin som fick världen att stanna upp påverkade naturligtvis även OK Ravinens. I den nya verkligheten fick vi ställa in och ställa om, tänka mer på hygien och avstånd, lära oss ha digitala möten och hitta alternativa former för träning och tävling. I efterhand känns det som att vi klarade oss utan bestående skador i verksamheten, men under tiden krävdes ett hästjobb för att över huvud taget hålla igång någon form av klubbverksamhet.

Jag var ordförande i Ravinen under denna period och minns tydligt de speciella styrelsemöten vi hade våren 2020 när Covid-19 slog till. Osäkerheten var stor och nya besked kom tätt. Den 13 mars förbjöd regeringen allmänna sammankomster med fler än 500 personer.

I styrelseprotokollet från 16:e mars läser jag att vi beslutade att all verksamhet skulle ske utomhus och att klubbstugan inte skulle användas för att undvika trängsel och smittspridning. Samtidigt började tävling efter tävling ställas in. Vi ersatte dem med extra teknikträningar på helgerna, fortfarande i tron att det handlade om några veckor.

Men eskaleringen fortsatte. Redan i slutet av mars sänktes gränsen till 50 personer och snart stod det klart att inga tävlingar eller större aktiviteter fick genomföras före sommaren. Där och då stod det klart att orienteringssäsongen i praktiken var inställd. Resor, läger och arrangemang ställdes in, liksom de stora stafetterna och O-Ringen. Känslan av överklighet var påtaglig. En inställd säsong hade inte inträffat sedan TWAR-utbrottet 1992–93, då sporten påverkades djupt under flera år. Samtidigt kändes det viktigt att inte offra för mycket så att en hel ungdomsgeneration skulle gå miste om sin idrott.

Det var en märklig tid. Många satt ensamma hemma, frustrerade över ibland svårbegripliga riktlinjer. En orienteringstävling med 500 deltagare utspridda i skogen kändes inte jämförbar med en hockeymatch med samma antal personer på läktaren. Samtidigt fanns stor respekt för pandemins allvar.

Tältet utanför klubbstugan var till för att samlas ute när det regnade. Men det blåste mest sönder...

I stället fokuserade vi på små träningsgrupper, enkla motionsarrangemang med fri start, digitala styrketräningar och möten via nya verktyg som snabbt blev vardag.

I början av juli, när restriktionerna lättade något, kunde vi genomföra en covid-anpassad version av Trekvällars. Med sex timmars startdjup, begränsat deltagarantal, stora ytor och sektionsindelad arena fungerade arrangemanget över förväntan. Det var en ovanlig upplevelse, men uppskattad av många som inte fått tävla på länge.

Under hösten 2020 närmade sig verksamheten gradvis något som liknade det normala. Men vintern därpå kom ett bakslag med ökad smittspridning och nya restriktioner. Även under 2021 ställdes många stora tävlingar in, vilket gjorde att vi fortsatte med egna mindre arrangemang och alternativa upplägg. Först till säsongen 2022 kunde verksamheten i stort återgå till normalläge.

Nu, några år senare, är det lätt att glömma hur mycket covid-19 påverkade vår idrott, och hur mycket av det vi lärde oss som lever kvar. Jag tror ändå att vi hittade rimliga vägval genom okänd terräng. Vi lärde oss mycket om omställningsförmåga, kommunikation och samhörighet – i en tid då avståndet mellan människor paradoxalt nog både ökade och minskade på samma gång.

2022 – TVÅORNAS ÅR

I resultatlistor kan en andraplats se ut som ett misslyckande. För OK Ravinen var 2022 raka motsatsen. Det var året då tvåorna staplades på varandra och tillsammans bildade ett av klubbens starkaste stafettår någonsin.

Tvåa på 10-mila. Tvåa på Jukola. Tvåa på Ungdomens 10-mila. Och i SM-stafetten: andralaget tvåa i H21.

Att nå pallen i en av de stora stafetterna är svårt. Att göra det i de två största samma år är verkligen anmärkningsvärt. Att dessutom fylla på med medalj i U-10-mila och ett silver för ett andralag på SM, det är något helt annat. Ravinen etablerade sig under 2022 som en av världens starkaste stafettklubbar.

DUNDERSUCCÉ PÅ U10

Hemsidan | 2022-08-07

På Ungdomens 10-mila vid Lassalyckan tog Ravinens HD20-lag en stark andraplats. Laget visade upp trygg orientering, kyla i avgörande skeden och en bredd som få klubbar kan matcha. Amanda kunde avgöra silverstriden på slutsträckan genom att orientera ifrån sina motståndare. De som sprang i laget var i turordning Linus Forsberg, Smilla Mogensen, Edvin Forsberg, Emma Almgren, Hugo Lindskog, Olle Kallur, Erik Lundqvist, Ida Österberg, Hannes Mogensen, och Amanda Granqvist.

Utöver silverlaget fullföljde ytterligare ett stort Ravinengång sina stafetter med den äran. En snabb blick i startlistan räckte för att konstatera att det är få klubbar som kan ställa upp med så många ungdomar som alla klarar av och fullföljer sin uppgift så galant.

Laget som kom tvåa på 10mila 2022: Quentin Rauturier, Hannes Mogensen, Ruslan Glebov, Edvin Forsberg, Emil Granqvist, Erik Herne, Niklas Carlsson, Love Berzell, Axel Granqvist, och Gustav Bergman.

TOMILA 2022 STRÄCKA-FÖR-STRÄCKA

Av Kjell Almgren | 2022-05-08

STRÄCKA 1. 11,3 KM NATT – QUENTIN ÄR FÖRST I SPÅRET

Quentin kom till klubben i år. Fransman som pratar skandinaviska utan problem. Lätt att lära känna och alltid nära till ett leende. Han ser lugnt och trygg ut när kameran filmar tätlagen innan start. Efter drygt halva banan stämplar han först vid TV-kontrollen under stort jubel från Ravinenklacken. På slutet av banan tappar han lite men är ändå med i klungan dryga minuten från täten. En perfekt start.

STRÄCKA 2. 7,0 KM NATT – HANNES SAMLAR IHOP SIG

Hannes, som nyss avslutade de trygga ungdomsåren, får en jobbig start. Det blir en sväng på gafflingarna vid tredje kontrollen och nu känns det stressigt. Fyra minuter upp och tät-draget är delvis förlorat. Då händer något som visar på en oerhörd styrka hos den nyblivne sjuttonåringen. Han samlar ihop sig, genomför resten av banan perfekt och tar in på täten igen. Förmågan att samla ihop sig efter en bom är så central i denna idrott, oavsett nivå.

STRÄCKA 3. 11,3 KM NATT – RUSLAN, LIKA PÅLITLIG SOM ETT SCHWEIZISKT UR

Det finns ingen sträcka som är för lång eller kort, för svår eller lätt, för mörk eller ljus för Ruslan. Var man än placerar honom levererar han med en enorm rutin och pondus. Efter de inledande kontrollerna har han plockat in alla lag utom två, Nydalen och Sävedalen som håller under med ett par minuter. Resterande vagnar samlar ihop sig bakom loket Ruslan.

STRÄCKA 4. 7,0 KM NATT – EDVIN VISAR INGA NERVER

18 år och ut med tätkänning på en svår gafflad nattsträcka strax innan långa natten. Nervöst, nej då. Edvin går in i sin orienteringsbubbla och plockar kontrollerna en efter en. Han skickar ut Emil bara sekunder från ledningen. Hans agerande känns ungefär som det man förväntar sig av någon som sprungit femton 10-mila på högsta nivå.

STRÄCKA 5. 15,5 KM NATT – EMIL VÄNTAR IN KLUNGAN

Första TV-kontrollen på långa natten, klungans lampor syns uppe på höjden, en ensam löpare kommer ned till kontrollen först, säger hej till kameran och väntar in de övriga som strax kommer efter. Det är Emil som bjuder på en 10-milaklassiker. Till nästa kontroll är det tre kilometer med flera markanta rundvägval. För stor risk att gå iväg själv om klungan väljer ett annat vägval. Taktiken är glasklar – jag ska inte ut på soloäventyr och glänsa, jag ska se till att vi är med i draget till nästa sträcka. Klungan håller ihop hela vägen och skapar lucka till bakomvarande lag.

STRÄCKA 6. 6,0 KM NATT – ERIKS "SMÅ" LAMPPROBLEM

Hjärtat åker upp i halsgropen när Erik passerar första TV-kontrollen med lampan i handen! Nu är det kris på riktigt, det är kolmörkt och 4 km riktigt svår medeldistansorientering återstår. Men vid nästa kontroll är Erik först och fortsätter så in till växeln! Från intervjun efteråt: Hade du problem med lampan? Ja, lite småproblem, jag ramlade, den slocknade kom igång igen, men strulade, jag fixade säkringen på huvudet, sen slocknade den igen, men sen var det lugnt. Hur ser då ett stort lampproblem ut!?

STRÄCKA 7. 6,0 KM GRYNING – NIKLAS ÅTER I TÄTEN

Niklas kom från Sundbyberg ifjol och har sprungit två stora stafetter för Ravinen, Jukola i fjol och 10-mila i år. Han vet fortfarande inte hur det är att gå ut efter täten. Vid första TV-kontrollen är han fortfarande i ledningen, strax före gamle världsmästaren Jonas Leandersson i SNO. Sedan blir han passerad och lagen bakom jagar ikapp. Niklas sliter sig dock in på fjärde plats och kämpar starkt de sista metrarna in mot växeln.

"JAHA, SKA MAN STÅ OCH VÄNTA NU ELLER?"

STRÄCKA 8. 7,0 KM DAG – LOVES SYRA KÄNNS GENOM TV:N

På sträcka åtta är det häng, Love öppnar i en rasande fart och får snabbt kontakt med Linné och TP. Efter ett tag kårar klungan in ledande SNO och är nu först i spåret. Det ser stabilt ut, men bakom kommer en jagande Kasper Fosser, IFK Göteborg, i rasande fart. Snart är han ikapp och klungan dras ut till ett radband. Genom mossen på slutet går repet för Love och det riktigt känns på GPS-bilden hur mjölksyran sprutar mellan tuvorna. Det blir en dryg minut till täten i växeln men det är absolut ingen fara för nu blir gafflade sträckor igen.

STRÄCKA 9. 9,6 KM DAG – AXEL VÄXLAR UPP

Sträcka nio är alltid en nyckelsträcka som många gånger avgjort 10-mila. Axel gör en inledande liten krok men springer sedan rasande fort och bra. Världsstjärnan Lucas Basset, OK Linné, borrar i täten och får en ytterligare dryg minut. Men Axel plockar in övriga lag och kommer in som tvåa, först i en tremannaklunga. Taktiken var att ge Gustav ett bra utgångsläge, men att han skulle gå ut som tvåa var det nog ingen som hade vågat drömma om.

STRÄCKA 10. 12,6 KM DAG – JAKTEN PÅ LINNÉ

Gustav ger sig ut knappa tre minuter efter Linné med IFK Göteborg och SNO i släptåg. Nästan direkt är det dock tydligt att det här är en tvekamp mellan Linné och Ravinen. Gustav tar in i början och rusar mot bästa sträcktid, men Albin Ridefelt gör en tekniskt lysande sträcka och håller undan till en välförtjänt seger. Gustav dyker upp 40 sekunder senare och tas emot av hela vårt lag. Kampen är över. Vilken natt, vilket äventyr! En andraplats i 10-mila är det bästa resultatet i någon av de stora stafetterna sedan 1985, då var ingen av dagens löpare född!

RAVINEN – EN DRIVANDE KRAFT FÖR JÄMSTÄLLD ORIENTERING

Av Anette Önerud

År 2023 infördes för första gången nattsträckor på damkavlen på Tiomila. Förändringen var en del av en större utveckling inom orienteringen, där tävlingsupplägg successivt har justerats för att ge kvinnor mer utrymme på de stora stafetterna. Under senare år har många stafetter infört både fler och längre damsträckor.

Kanske är det inte lika känt att Ravinen har bidragit till flera viktiga steg i den här utvecklingen mot en mer jämställd idrott. Utan den motion som klubben lämnade in till Svenska Orienteringsförbundets förbundsplöte 2018 hade vi troligtvis inte stått där vi är idag. Dessutom har flera av våra medlemmar varit tongivande röster i de debatter som följt.

När motionen lämnades in 2018 skedde det på initiativ från undertecknad (Anette), tillsammans med Ann Bergman. Den hade stöd i styrelsen och i en gemensam övertygelse om att Ravinen är en klubb som står för inkludering och likabehandling, och som också vill leva som vi lär.

Två år tidigare hade jag varit med och drivit en motion till SOFT:s förbundsplöte om att damklasser skulle ha lika långa segrartider som herrklasserna. Jag hade också skrivit flera debattartiklar i ämnet, både i distriktets och nationella orienteringsskrifter. Att jag började driva frågor om jämställd orientering hade kanske i sin tur aldrig hänt om jag inte formats av bra och inkluderande ledare i Ravinens verksamhet, där kvinnligt ledarskap och att låta kvinnors röster höras, varit en självklarhet. Här vill jag särskilt lyfta fram styrelseledamöter som Ann Bergman, Lena Hellström och Marita Axelsson, samt Ingrid Bruce som alla bidrog till den kulturen.

Orienteringssportens väg mot jämställdhet har varit lång och ganska krokig. Kvinnor fick börja tävla först på 1930-talet, drygt 20 år efter männen, och SM på lång, stafett och natt infördes successivt flera år senare även för damer. I de stora klubbstafetterna, som 10mila och Jukola (damkavlen respektive Venla), tog det ännu längre tid och damerna fick inte sin egen klass förrän ca 30 år efter att stafetterna först drog igång.

Långt in i modern tid har det funnits föreställningar om att kvinnor varken vill eller kan springa lika krävande sträckor som män, och damstafetterna har därför ofta varit kortare och enklare. Men steg för steg har påverkan och utveckling öppnat dörren för att kunna tävla på lika villkor, oavsett om du är man eller kvinna. Engagemanget och intresset från kvinnliga löpare att få springa de längre och mörkare sträckorna blir väl kvittot på att dessa nya jämställda upplägg är framtiden för en modern orienteringssport.

Våren 2024, på Tiomila i Nynäshamn, när vi för första gången såg ett startfält av kvinnliga löpare ge sig ut i natten som en våg av pannlampor, då var gashuden total. Äntligen!

Efter många år av oförändrade strukturer gick det att påverka. Och vi var nog många som kände ny inspiration för att ta upp träningen och konkurrera om en sträcka till nästa år.

Nattsträckor för damer hade premiär på 10mila 2024 i Nynäshamn. Damerna startade med två sträckor i mörker på lördagskvällen. Skarpsynta läsare kan skymta Vendela Rundström i myllret av löpare nedan. Även Erica Pettersson, Linn De Boussard och Hanna Röstin stod på den historiska startlinjen i Ravinens färger.

25MANNA 2024 GENOM SKOGSSPEAKERENS ÖGON

Av Kjell Almgren | 2024-10-14

Att vara med i skogsspeakerteamet är som att uppleva stormens öga.

25manna är annars ett myller som för ett ovant öga måste framstå som totalt kaos: löpare i alla åldrar, på olika sträckor, i olika tempo och åt alla håll samtidigt. För oss i skogen handlar det om något helt annat. Ett enda fokus – att följa de bästa lagen. Därför kändes det som en stor ära när jag fick frågan om att vara med på detta prestigefyllda uppdrag.

Nu står jag på ett lerigt gärde i gryningen, redo att cykla runt på stigar för att möta upp täten vid väl valda kontroller. Jag känner mig som sparven i tranedansen. Runt mig finns Pe-Åke "Perra" Olsson, expert och radiopratare som känner igen norska juniorer jag aldrig hört talas om, Allan Mogensen – gammal världsmästare, lugn som en filbunke och Magnus – elitcyklist med en utrustning värd mer än en genomsnittlig bil.

Inledningen är förhållandevis lugn. Vi ser artonåriga Freja Hjerne ta plats i tätklungan och Emil Svensk dyka upp ensam i täten. Men sedan börjar strapatserna.

Vi kastar oss på cyklarna mot nästa passering, upp och ner för leriga stigar, rakt ner i vad som bäst kan beskrivas som en sjö. Med cyklarna på axeln småspringer vi uppför en stenig backe och hinner precis se Emil passera igen innan pulsen tillåts sjunka och vi kan prata in de andra tätlagen.

Den verkliga prövningen kommer med parallellsträckorna. På en sten i slutningen delar Perra ut papper som ser ut som bingobrickor. Fyra kryss per lag – sedan ropa klubbnamn. Jag får numren 1–10, alltså i princip alla topplag. Det börjar bra: Stora Tuna. Göteborg. Sedan exploderar allt. Inom två minuter väller löpare in från alla håll. När det lugnar sig är min bricka full av kryss lite överallt, inuti och utanför tänkta rutor. Perra tittar lite missnöjt åt mitt håll.

”Men Kåre har jag bara tre av”, säger jag. Ganska säker.

Just då dyker en ung Kårelöpare upp, tvekar, tittar på kontrollen och vänder tillbaka samma väg hon kom. Sex minuter senare kommer hon igen. Där försvann Kåre. Hoppas de tar hand om henne i bussen hem.

På en senare sträcka sitter vi i samma sluttning men vid en annan sten 60–70 meter bort. Jag är helt fokuserad på topplagen och kan plocka in det mesta. När tätlagen har passerat finns det dock bara tre kryss för Stora Tuna på mitt papper.

”Skit, vi måste ha missat en av dem”, säger Perra besviket. Men den här gången är jag nästan helt säker. Det har bara varit tre gula tröjor här!

Jag tror det slår oss samtidigt, att han har stämplat vid den andra stenen. Och mycket riktigt, tjugo minuter senare kommer bekräftelsen från arenan att Tuna stämplat fel. Det känns riktigt tråkigt.

Dagens mest absurda ögonblick kommer på damsträckan. Halvvägs till kontrollen går Perras ryggsäck med radioutrustningen sönder. När den är lagad har vi bråttom, trampar för allt vi är värda, slänger cyklarna och rusar in i skogen. Då inser vi att Perra är borta. Vi har hängt av honom, där han sliter med sin tunga radioutrustning på ryggen. Jag vänder om, ropar – inget svar. Med lätt panik bestämmer vi oss för att ta in lagen manuellt och låta Perra rapportera i efterhand.

Då surrar det i fickan.

”Var är ni?” väser Perra.

”Hundra meter från kontrollen. Var är du?”

”Vid kontrollen. Skynda er hit.”

Vi rusar dit och hittar honom ihopkrupen bakom en sten, cykeln slängd i skogen.

”Hur kom du hit? undrar vi unisont när röken lagt sig.”

”Jag såg Sanna Fast och Elin Svantesson och följde efter dem genom skogen!”

När jag vaknar mitt i natten om tio år kommer jag fortfarande att grubbla på hur han tog sig dit med cykel och radioutrustning utan att passera oss som tog ”bästa vägen”.

Mot slutet av dagen sitter vi i en sänka i söderläge i solskenet. Det är precis så vackert som en svensk skog kan vara. Det är sträcka 23, ensamlöpare igen. Göteborg och Linné har skaffat sig lucka.

Allt tyder på att det står mellan dessa två. Men snart hör Perra i sina lurar Gustav rapportera från nästa kontroll att den unga göteborgskillen försvinner åt helt fel håll. Linné går förbi, liksom hela den jagande klungan. Jag får en lite tung känsla i magen. Visst är det spännande för tävlingen, men när en femtonåring tappar allt känns det mest trist.

Vid kontrollen inför näst sista sträckans rapportering möts vi av kontrollvakt Lars Forsberg som hälsar glatt, han har inte haft någon att prata med sedan klockan sex på morgonen.

”Tyst, du får inte röja kontrollen”, huggar Perra av.

Minuten senare sveper Johanna Ridefelt förbi, med Gustav som en svart skugga bakom.

Nu händer inte så mycket mer i tävlingen, men vår sista stora behållning blir kampen om andraplatsen. Eskil Kinneberg för Kåre jagas av tre finska lag. När tempot skruvas upp på upploppet är det Mika Kirmula som drar längsta strået och säkrar silvret till Kalevan Rasti.

Sedan är det över. Jag är helt utpumpad och somnar faktiskt en stund i solen. En fantastiskt kul men krävande dag. Om fem år arrangerar vi 25manna igen, men då är det kanske dags för yngre förmågor att ta rollen som speakerstöd i skogen.

ETT 10MILA MED MÅNGA STARKA KÄNSLOR

Av Kjell Almgren | 2025-05-05

10mila lämnar sällan någon oberörd, allra minst mig, men 2025 är tävling överträffar allt jag har varit med om under fyrtio år som aktiv och ledare. För mig är det stor skillnad att nu också vara UK. Att gå från förmedlare av laguttagning till ansvarig för laguttagning, gör att man blir berörd av löparnas insatser på ett annat sätt.

Det är en söndag i mitten av april. Nästan sommar i luften och snustorrt i markerna, men det vackra vädret är det sista jag tänker på. På Måsenstafetten blev en halvskadad Kenta ifrånsprungen på förstasträckan. Förkylningar har stoppat Axel Granqvist och Daniel Bogren från säsonsdebut, och i Uppsala ligger Emil Granqvist däckad med bihåleinflammation. Erik Herne och Max Österberg rapporterar förvisso in bra fysisk form från utlandet, men ingen av dem har sett röken av en orienteringskarta på månader.

En vecka senare har läget ljusnat något. Flera av löparna är tillbaka och vi tar faktiskt hem segern på Stigtomtakovlen. Men det är ändå uppenbart att det saknas en del för att slåss om segern på 10mila.

Emil är det stora frågetecknet. Han är ett måste på en nattgaffel i ett lag med segerambition, men han har inte tränat alls på flera veckor. Veckan därpå springer vi stafettligan på Södertörn. Axel är tillbaka med ett stabilt lopp, men på 10mila måste han kliva fram och bli den nästsistasträckslöpare som gör skillnad. När Emil dessutom joggar så pass bra att vi vågar räkna med honom på gamla meriter tas laget ut med blandade känslor. Kapaciteten finns – men marginalerna är små.

Så kommer då helgen som vi alla sett fram emot. Herrarna inleder med tre sträckor på dagen och vi som valt att vila benen inför natten sitter klistrade vid den stora TV-skärmen i vårt boende på Finspångs golfklubb.

Max har fått förtroendet att starta och inleder precis så som en förstasträcka ska springas. Med full kontroll, utan att ligga längst fram och hetsa. Han växlar dryga minuten efter täten och vi har äntligen fått den där starten som är så viktig. Det är hög stämning i TV-salongen.

Daniel tar andrasträckan med en ryggpåse av förkylningsproblem som har gjort mig extra nervös för denna stund. Nu fungerar dock kroppen som den ska och bilden av honom i fullt fokus vid TV-kontrollen skickar en jubelvåg genom rummet. En kvart senare skickar han i väg Hannes Mogensen med tät känning efter ett perfekt genomfört lopp.

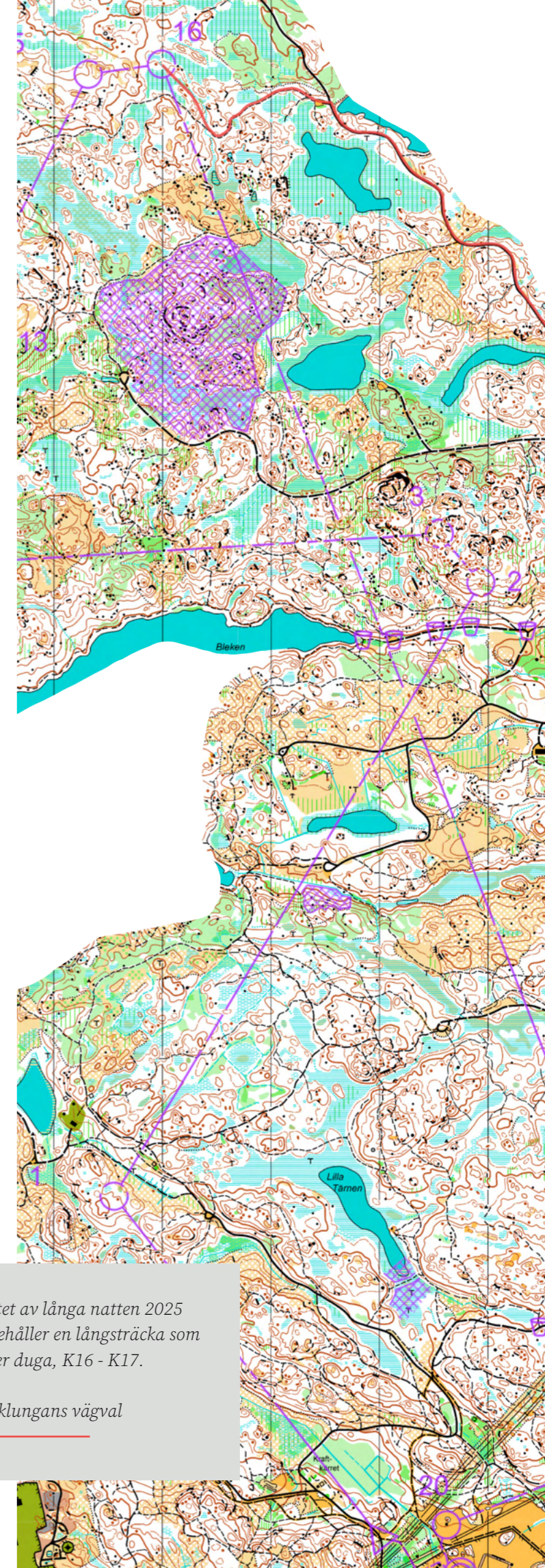
Att sätta vår egen unga superstjärna redan på sträcka tre är ett medvetet men något överraskande val. Med facit i hand blir det faktiskt en dubbel fullträff. Att vi säkrar upp en tätplats inför långa natten är naturligtvis det viktigaste, men den positiva känslan som bilderna på den lätt trippande ynglingens totala fokus för med sig ska inte underskattas. Golfarna utanför vår TV-lokal måste ha trott att vi tittat på tidernas fotbollsserier! Hannes växlar som tvåa och ser till att alla topplöparna på långa natten går ut bakom oss.

Tre timmar senare är det omstart på långa natten och ett tungt ansvar vilar på Jonny Crickmoore, britten som många gånger kommit över och tävlat i våra färger under åren. Jag är med honom till fällan och jaktstarten. Jag känner mig som kusinen från landet där jag står några meter från Linnéstaben, med all tänkbar utrustning och legenden Mats Troeng i spetsen.

De första elva kilometrarna blir rätt odramatiska, men sedan kommer en helt absurd långsträcka där hela täten väljer att gå ut på asfalsväg i fyra kilometer! Klungan dras isär, men Jonny håller ihop i loppet i andraklungan och kan lämna över till Emil två minuter efter täten.

Nu kommer det kritiska momentet då vi skickar ut en kille som egentligen bara har några enstaka kvalitativa träningspass i benen. Jag har räknat med att det blir fem minuters tapp, om det går bra. Därför blir jag överraskad när Emil dyker upp vid första TV-kontrollen utan att ha tappat något alls. Två km senare håller jag på att ramla ur stolen när Emil dyker upp på TV-skärmen. Han har knaprat in en halvminut på täten och jag får för första gången känslan av att det här kanske är vår natt i alla fall. Håll nu hela vägen snälla!

Tio minuter senare står jag i vid växlingsfällan och gastar som en galning när han springer in mot kartplanket. Efter lite pustande kommer en strålande glad storebror Granqvist mot mig i utstämplingsfällan. Han har precis skickat ut Edvin Forsberg och noterats för sträckans näst bästa tid. Man ser hur det lyser om honom!

Slutet av långa natten 2025 innehåller en långsträcka som heter duga, K16 - K17.

Tätklungans vägval

Nu är Edvin ute och det känns bara så säkert. Han strålar av självförtroende och trygghet i sin orientering. Lite i skymundan av klubbens stora stjärnor levererar han ständigt stabila och säkra lopp. Edvin tar oss in i den verkliga tätstriden igen. Med näst bästa sträcktid växlar han över som fyra, bara 19 sekunder från täten. "Fy fan vad kul det var!" är det första han säger när jag möter upp bakom målet.

Quentin Rauturier (Kenta) tar vid på korta sträcka sju, och det är nu det börjar brännas på riktigt. Vi har valt honom för hans höga lägstanivå och nu cementerar vi vår plats bland de sex lag som till slut ska göra upp om tätplatserna. Trots Kentas stabilitet har avståndet till den absoluta täten ökat då Linné och HS har börjat slänga in det tunga gardet.

"Topp sex är bra, men ska man slåss om segern måste det vara perfekt, och jag har missat en minut", kontaterar han.

Erik går nu ut på åttonde sträckan och det bildas snabbt en kvartett som jagar den bortflyende duon i täten. Erik har fjärde bästa sträcktid och drar stora delar av banan fram klungan Ett litet hopp om kontakt tänds dock på slutet då HS löpare oväntat gör ett misstag som kostar två minuter.

Axel går ut och jag skickar med honom ett "Allt är möjligt!" för full hals när han far i väg längs startsnitseln. Inte för att jag egentligen tror det, men vi måste ju ha vårt fokus framåt. Glädjande nog plockar de in en del tid i början.

Lucas Basset i Linné har problem och Topi Syrjäläinen i HS verkar inte helt stabil i tekniken. Ett par svängar till och de jagande lagen får vittring på finländaren. Det känns som adrenalinet rusar till för nu krymper också avståndet till ledande Linné trots att han går rätt. Det räcker faktiskt med en sväng i ett grönområde för den ledande lampan så har dom synkontakt! Vid nästa TV-kontroll är det fyra lag tillsammans: OK Linné, NTNUI, Stora Tuna, och Ravinen.

Nu går allting i en rasande fart. Vid näst sista kontrollen tar Axel steget ur kokongen och blir den fjäril jag hela tiden vetat att han var. Den där som är världens bästa nästsistasträckslopare. Jag minns inte så mycket mer av växeln än att jag skriker till Gustav att han har en liten lucka och att jag nu skiter i att jag är kusinen från landet där jag kramar en svettig och adrenalinstinn Axel över fällans staket framför ögonen på de mer polerade elitlagens ledarteam.

Gustav går ut först i en kvartett av löpare som alla har helt magnifika meritlistor. Tidigt på banan har Linné och NTNUI kort gaffel och strax därefter dyker den senare i rasande fart ned på ett stigningsval. Vad som sen händer är lite överraskande. Ingen ser den bortflyende norrmannen något mer. Han står för ett helt enastående lopp ensam i spets. Gustav och Emil i Stora Tuna bevakar varandra medan Albin i Linné får släppa kampen om pallen. Gustav får sen aldrig något riktigt överläge på Emil som kan avgöra kampen om andraplatsen mot sista kontrollen. Emil som tror att det gäller segern ser dock märkbart besviken ut när han inser att den grön, gul, svarta klubben från Trondheim redan har gått i mål.

Trea är fantastiskt och sättet tredjeplatsen togs på gör att jag kan säga att det är den roligaste 10milanatten jag någonsin upplevt. Samtidigt finns ett visst vemod över att Gustav inte riktigt hade sin allra bästa dag – inte för lagets skull, utan för hans egen. Killen har avgjort tre VM-stafetter och har inget att bevisa, men jag vet hur starkt hans hjärta klappar för Ravinen.

Utöver dramatiken i herrkavlen kommer jag att minnas alla andra starka insatser: Amanda Granqvist och Smilla Mogensen som placerade damlaget på 32:a plats med riktigt slagläge efter natten, Annie Forsberg med en fantastisk startsträcka i andralaget och alla oerfarna juniorer i herrarnas tredjelag som sensationellt tog sig in på 124:e plats av drygt 300 lag.

Men sedan kommer jag naturligtvis också att minnas oron över Helena Bergmans saknade passertider och det slutliga beskedet om hennes olycka. Som den läkare hon är förmedlade hon direkt i första kontakten att det inte var någon fara med henne men att fortsatt löpning var helt uteslutet.

När jag ser tillbaka slås jag också av allt arbete bakom kulisserna. Lasse Klasson som handlade all mat och fixade nytt tält när de gamla blåste bort. Övriga i UK som tog ut lag, ringde, mailade och följde resultat. Allan Mogensen, Ullis Forsberg, Jenny Tirén Berg och Petra Axelsson som planerade bilar, tider och sängar i timmar – för att sedan få göra om hälften när jag kom med lagändringar. Listan kan göras lång.

Det bestående intrycket av denna 10milanatt är dock något helt fantastiskt. En lagsammanhållning, lagprestation och glädje som överträffar det mesta man kan få uppleva som klubbledare. Alla gjorde verkligen sitt till att detta skulle bli en så underbar och minnesvärd tillställning!

*Laget som kom trea i 10mila 2025:
Max Österberg, Daniel Bogren, Hannes Mogensen,
Jonathan Crickmore, Emil Granqvist, Edvin
Forsberg, Quentin Rauturier, Erik Herme, Erik
Granqvist och Gustav Bergman.*

TABELLER & STATISTIK

OK RAVINENS ORDFÖRANDELÄNGD 2011 - 2025

2011 Ingrid Bruce	2016 Gunnar Johansson Falk	2021 Anette Önerud
2012 Ingrid Bruce	2017 Kjell Almgren	2022 Anette Önerud
2013 Gunnar Johansson Falk	2018 Lena Hellström	2023 Ulf Lennheden
2014 Gunnar Johansson Falk	2019 Anette Önerud	2024 Ulf Lennheden
2015 Gunnar Johansson Falk	2020 Anette Önerud	2025 Ingrid Arvidsson

EN (NÄSTAN-KOMPLETT) LISTA MED ANDRA STYRELSEMEDLEMMAR 2011 - 2025:

Marita Axelsson, Ann Bergman, Kent Bergman, Love Berzell, Åke Brodén, Lars Forsberg, Ulrika Forsberg, Torbjörn Kölzow Forsén, Viktoria Helmersson, Nina Herne, Stefan Jonsson, Lars Klasson, Eidar Lindgren, Malin Lindskog, Björn Lundqvist, Mattias Palm, Ebba Pegestam, André Sahlsten, Anton Sundgren, Carl-Johan Thorell, Cecilia Wiedenborg, Ola Kåberg, Camilla Mård, Mikael Nyström, Sanna-Kaisa Nyström, Martin Öhman

Styrelsen från 2018
poserar glatt.

HUVUDFUNKTIONÄRER TREKVÄLLARS 2011 - 2025

	Tävlingsledare	Banläggare	Tävlingskontrollant	Bankontrollant
2011	Gunnar Johansson Falk	Anders Bøgevig, Stefan Jonsson, Niklas Wansölin	Ola Kåberg	Lars Forsberg
2012	Gunnar Johansson Falk	Olle Forsberg, Emil Granqvist, Assar Hellström, Stefan Jonsson, Ida Kallur, Jonas Rinnbäck	Magnus Hellgren	Lars Forsberg
2013	Gunnar Johansson Falk	Gunnar Johansson Falk, Stefan Jonsson	Lars Forsberg	
2014	Gunnar Johansson Falk	Assar Hellström, Ida Kallur	Ola Kåberg	Lars Forsberg
2015	Gunnar Johansson Falk	Nick Barrable	Lars Forsberg	Lars Forsberg
2016	Anette Önerud	Viktor Wohlgemuth	Lars Forsberg	Lars Forsberg
2017	Kjell Almgren & Ola Kåberg	Viktor Wohlgemuth	Camilla Engel	Lars Forsberg
2018	Viktor Wohlgemuth	Albin Andersson, Ruslan Glebov, Axel Granqvist, Assar Hellström, Hannes Svahn, Moa Westblad	Lars Forsberg	Ruslan Glebov
2019	Kjell Almgren & Ola Kåberg	Ruslan Glebov	Ola Kåberg	Lars Forsberg
2020	Kjell Almgren	Axel Granqvist, Erik Herne	Ola Kåberg	Ruslan Glebov
2021	Ola Kåberg	Assar Hellström	Per Wollbrand	
2022	Ola Kåberg	Vendela Rundström	Per Wollbrand	Kjell Almgren
2023	Ulf Lennheden & Mikael Nyström	Vendela Rundström	Ola Kåberg	Ruslan Glebov
2024	Mikael Nyström	Vendela Rundström	Ola Kåberg	
2025	Sandra Karnebrink Westerström & Jenny Tirén Berg	Vendela Rundström	Ola Kåberg	Lars Forsberg

SM OCH USM VINNARE 2011 - 2025

	Lång	Medel	Sprint	Natt	Ultra	Knock-out	Stafett	Sprintstafett
2011								
2012	Gustav Bergman (H21)	Emil Granqvist (H18)						
2013	Emil Granqvist (H18)		Gustav Bergman (H21)					
2014		Gustav Bergman (H21)	Gustav Bergman (H21)					
2015	Helena Jansson (D21)	Gustav Bergman (H21) Helena Jansson (D21)	Axel Granqvist (H16)	Emil Granqvist (H20)	Gustav Bergman (H21)			
2016				Gustav Bergman (H21)			Kalle Bergman Ruslan Glebov Gustav Bergman (H21)	Josefin Klintberg Emil Granqvist Gustav Bergman Helena Bergman (DH21)
2017	Axel Granqvist (H18)				Gustav Bergman (H21)			
2018	Gustav Bergman (H21)	Gustav Bergman (H21)			Gustav Bergman (H21)			
2019	Gustav Bergman (H21)	Gustav Bergman (H21) Erik Herne (H20)		Axel Granqvist (H20)				

SM OCH USM VINNARE 2011 - 2025

	Lång	Medel	Sprint	Natt	Ultra	Knock-out	Stafett	Sprintstafett
2020	Gustav Bergman (H21) Edvin Forsberg (H16)	Gustav Bergman (H21)	Gustav Bergman (H21)					
2021	Gustav Bergman (H21)	Gustav Bergman (H21) Edvin Forsberg (H18)	Hannes Mogensen (H16)	Gustav Bergman (H21)	Gustav Bergman (H21)	Axel Granqvist (H21)		
2022	Gustav Bergman (H21)	Hannes Mogensen (H18)	Ruslan Glebov (H21)			Axel Granqvist (H21)		
2023		Hannes Mogensen (H18)					Henrik Lundfors Edwin Forsberg Hannes Mogensen (H20)	
2024	Hannes Mogensen (H20)	Gustav Bergman (H21)	Hannes Mogensen (H20)		Gustav Bergman (H21)			
2025	Hannes Mogensen (H20)	Hannes Mogensen (H20)	Axel Granqvist (H21) Max Österberg (H20)					

OK Ravinens sponsorer

Johs Managementkonsult AB

LUMONITE

ALEWALDS

TRIMTEX

Tack för texter och bilder:

Peter Alberktsson, Kjell Almgren, Anna Ek, Frida Forsberg, Ulrika Forsberg,
Ann Granqvist, Karin Hallsten, Daniel Johansson, Martin Lindskog,
Hugo Mattsson, Anette Önerud, Ove Rinnbäck, Viktoria Rubin, Lars Rönnols,
Calle Thorell, Jenny Tirén Berg, Per Wollbrand, Martin Öhman, med flera.